

ניו-יורק 11.7.46

פולה יקרה,

כאשר הברקתי לך לפני יומיים עומד אני לשוב בעוד ימים אחדים לפריס. הזמנתי את כל חברי ההנהלה מהארץ, מלונדון ומאמריקה להתכנס בסוף השבוע הבא לישיבה מלאה בפריס. מפה נוסעים כל חברי ההנהלה (מלבד סולוור) וגם ארבעת באי כוח המפלגות. מחיים קבלתי מברק שהוא לא רואה אפשרות עכשיו לישיבה, אבל לא החברים פה ולא אני ראינו את נימוקיו, והוחלט לקיים הישיבה. מהעתונים אני רואה שאחמול החזירו את בנין הסוכנות - אבל אינני רואה בזאת כל יסוד לשמחה או לסיפוק. אני מצטער ומשתומם על שבארץ לא קבלו את הצעתי להקים הנהלה זמנית - כל זמן שחברי ההנהלה אסורים. אינני חושב שאחד או שנים או שלושה מחברי ההנהלה, שהמשטרה או מר אטלי מזכה אותם בחופש - שיש להם הזכות להופיע כהנהלה. תפוחה בעיני התנהגותם של דיכקין ושמורק בענין זה, וגם לא מובנת לי עמדת החברים שדנו בדבר. כל זמן שאין חופש ובטחון להנהלה הנבחרת בירושלים -

יכולה לפעול רק הזמנה זמנית (Acting Executive)

58./.

בכל אופן לא יכולים שני חברים לפעול כהנהלה - רק מפני שהם מצאו
חן בעיני הגוי.

יש לי תכנית פעולה מדינית שאני אציע להנהלה בפרים
ומתכנית זו תלויה תנועתית לאחר הישיבה. איני חושב שאלך ללונדון
כי לדעתי אפשר ללכת שמה רק בתנאים מדיניים מסוימים, כנציגי
אומה עצמאית, ועד כמה שידוע לי רחוקים בוויין ואטלי (שני האנשים
הקובעים את המדיניות החיצונית והארצישראלית של הממשלה) מיחס
כזה כרחוק מזרח ממערב, ואין סיכויים רבים, לפי מיטב ידיעתי,
שדעתם תשתנה בקרוב. על שני המקומות האחרים הבאים בחשבון בשביל
ישיבתי לאחר הדיון בהנהלה - אודיע לך מפרים.
בימים הסרים האלה מצאתי גם נקודה מאירה - הקשר העמוק
של המוני ישראל לארצם, האהבה והחרדה הנאמנה לגורל הישוב והארץ,
וזה מתגלה בכל ארץ וארץ. ראיתי זאת באספה הענקית בפרים - לפני
צאתי מצרפת, יהודי צרפת אינם מהנבחרים שבעם היהודי - אבל יכולתי
לשמע באספה את דופק לב ההמונים. והלב דופק באהבה רבה לארץ
ובלב זה מועם רצון אחד כביר ועמוק - רצון לעצמאות ישראל.

ראיתי זאת גם בתהלוכה הגדולה של יהודי לונדון כמחאה

נגד הפוגרום של אטלי, לא ראיתי התהלוכה בעינים אבל קראתי

עליה בעתונים. ושמעתי דו"ח מעד ראיה שהגיע הנה מלונדון. היתה

המונית ועשתה רשם. ויש לזכור שזה נעשה בלונדון - במרכז ההסתה

האנטישמית והאנטי ציונית של אטלי = בוויין כשכל העתונים האנגלים

(מלבד מנצסטר גרדיאן וניו-סטייטס מנט) עומדים לימין הממשלה.

ראיתי הדבר מה - לא רק בקרב הציונים. יהודים שלא היו

ציונים אף פעם זועמים ודרוכים ומוכנים להשיט כל עזרת, וכל זאת

למרות המנהיגות הרשמית, החוקה מאוד מאוד מעשות את חובתה

בשעה חמורה זו.

יש בקרב יהודי אמריקה עכשיו גישה חרשה לא"י - אשר אם

תבזים ותודרך במטילה הרצויה תהיה לברכה רבה. גם בחוגי השלטון

יש רצון טוב - אבל עלינו לבטוח קודם כל בעצמנו. גורל הציונות

עכשיו תלוי בהכרה שאנו המשען והכל תלוי בנו, וכל המסקנות

הנקבעות מהנחה פשוטה אבל עמוקה וקשה זו.

ביום הפוגרום בירושלים נתקיימו מה הבחירות לקונגרס.

טילוור התנגד לרשימה מאוחדת על יסוד השקלים המופצים (על יסוד

זה רצו לתת לו קצת יותר מחמישים אחוז), כי הוא היה בטוח שנקבל

לכל הפחות 75% מכל הקולות. עוד לא מנו את כל הקולות וכפי שהודיעו לי יש עוד % קולות שטרם נמנו. לפי מבין הקולות עד אהמול בבוקר נתחלקו הקולות באופן זה: ZDA - 31%; פועלי ציון 29%, הדסה 20%, מזרחי 14%, רויזיוניסטים בערך 5%. חושבים שהתוצאות הסופיות יגדילו את האחוז של ZDA והדסה.

בקשתי אחת החברות לרכוש בשבילך ובשביל מרי סדינים, ציפיות, כרים, מגבות, מפות וכו'. הדברים ישלחו לך בהזדמנות הראשונה עם אחד הנוסעים. מובטחני שצבי מיימון יוכל למצוא את שורלי לשגר (היא בכפר בלום) ואולי כבר מצא אותה.

שלום רב ונשיקות

ד ו ד